

MdR, Jazzgeschiedenis 617. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 19, altsaxofonisten, deel 2. Dat opnieuw gaat over Cannonball Adderley die op 26-jarige leeftijd, voorjaar 1955, New York en de jazzwereld moeiteloos veroverde vanuit een positie als onbekende muzikleraar in Fort Lauderdale, Florida. Charlie Parker en Benny Carter waren zijn favorite alten, de associatie met Parker werd hem vooral opgedrongen door EmArcy die hem snel onder contract had genomen. Zijn langzame bluesvertolkingen stonden vrij dicht bij Bird, Quincy Jones maakte een stuk voor hem op basis van een Parker-figuur, voor zijn tweede LP werd het beroemde en beruchte met Parker geassocieerde "Loverman" uitgezocht.

plaat 1 Cannonball Adderley: Loverman (Davis, Sherman, Ramirez)
2/1 - 5:52 - EmArcy MG 20616

"Loverman" van Jimmy Davis en Ram Ramirez, EmArcy, NYC, 7 februari 1957. Nat Adderley, 3 jaar jongere broer-cornet, Cannonball Adderley-altsaxofoon, Junior Mance-piano, Sam Jones-bas, Jimmy Cobb-drums. Het eigen kwintet van Cannonball dat hij januari '56 geformeerd had. Van cornettist Nat is "Hoppin' John".

zelfde Cannonball Adderley: Hoppin' John (Nat Adderley)
1/2 - 4:33 - idem

"Hoppin' John". EmArcy, NYC, 7 februari 1957. Bij de session van 4 maart werd een stuk van pianist Junior Mance gespeeld dat nog eens overduidelijk maakte waar Cannonball naar toe ging: wat men toen 'soul jazz' noemde, muziek waarvan Horace Silver en Art Blakey tot de aartsvaders behoorden. Jazz met veel blues-trakjes en gospel. Dit is "Jubilation".

plaat 2 Cannonball Adderley: Jubilation (Junior Mance)
1/1 - 5:27 - EmArcy 6336 375

"Jubilation" - het Cannonball Adderley Quintet voor EmArcy in NYC, 4 maart 1957. Nat Adderley-cornet, Cannonball Adderley-altsaxofoon, Junior Mance-piano, Sam Jones-bas, Jimmy Cobb-drums. Dit was de eerste plaat die Cannonball maakte sinds zomer '55, het ging dus niet goed tussen hem en EmArcy. Het ging ook niet goed met het kwintet, hij ontbond het in oktober 1959 en ging zelf naar Miles Davis, waarmee diens kwintet een sextet werd.

Ruim een jaar daarvoor kon Cannonball één enkele LP maken voor Blue Note, met een All Star-kwintet. Trompettist Miles Davis kreeg permissie van Columbia, drummer Art Blakey stond bij Blue Note onder contract, voor Cannonball's bassist Sam Jones waren er geen problemen, ook niet voor pianist Hank Jones. 9 maart 1958 werd bij Rudy Van Gelder in Hackensack, NJ, de plaat 'Somethin' Else' opgenomen, genoemd naar de bijdrage van Miles Davis. Een 12-matig stuk in F dat geen blues is maar wel een heel gecompliceerd accoordschema heeft. "Somethin' else".

plaat 3 Cannonball Adderley: Somethin' else (Miles Davis)
271 - 8:13 - Blue Note 1595

"Somethin' else" van Miles Davis. Die niet mee deed in dit stuk: "Dancing in the dark".

zelfde Cannonball Adderley: Dancing in the dark (Dietz, Schwartz)
273 - 4:02 - idem

"Dancing in the dark" van Arthur Schwartz. Cannonball Adderley - altsaxofoon, Hank Jones-piano, Sam Jones-bas - geen familie - Art Blakey-drum. Voor Blue Note in Hackensack, NJ, 9 maart 1958. Alle andere stukken, ^{van de} in totaal, met Miles Davis-trompet, twee met hem waren te horen in zijn hoofdstuk, Jazzgeschiedenis 443 op 2 juli 1989: "Autumn leaves" en "One for Daddie-O". Volgende keer nog wat Cannonball, die 16e januari is de laatste zaterdag-uitzending, met ingang van 25 januari gaat ~~VPRD~~ jazz naar de maandag. Zelfde zender, zelfde tijd. Dit was Jazzgeschiedenis 617, MdR.

Hank Jones speelt zijn solo in accoorden -
'Block-chords' - ik weet niet of dat van

o o o o o

Davis moest, die hield er van, en liet zijn
zijn kwintet Red Garland dat vast over.
Hank Hank Jones kon dat naar goed
samen hebben - en Davis voor geweest
zijn.

MdR; Jazzgeschiedenis 617. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 19, altsaxofonisten, deel 2. Dat opnieuw gaat over Cannonball Adderley die op 26-jarige leeftijd, voorjaar 1955, New York en de jazzwereld moeiteloos veroverde vanuit een positie als onbekende muzikleraar in Fort Lauderdale, Florida. Charlie Parker en Benny Carter waren zijn favoriete alten, de associatie met Parker werd hem vooral opgedrongen door EmArcy die hem snel onder contract had genomen. Zijn langzame bluesvertolkingen stonden vrij dicht bij Bird, Quincy Jones maakte een stuk voor hem op basis van een Parker-figuur, voor zijn tweede LP werd het beroemde en beruchte met Parker geassocieerde "Lover man" uitgezocht.

plaat 1 Cannonball Adderley: Loverman (Davis, Sherman, Ramirez)
2/1 - 5:52 - EmArcy MG 20616

"Loverman" van Jimmy Davis en Ram Ramirez, EmArcy, NYC, 7 februari 1957. Nat Adderley, 3 jaar jongere broer-cornet, Cannonball Adderley-altsaxofoon, Junior Mance-piano, Sam Jones-bas, Jimmy Cobb-drums. Het eigen kwintet van Cannonball dat hij januari '56 geformeerd had. Van cornettist Nat is "Hoppin' John".

zelfde Cannonball Adderley: Hoppin' John (Nat Adderley)
1/2 - 4:33 - idem

"Hoppin' John". EmArcy, NYC, 7 februari 1957. Bij de session van 4 maart werd een stuk van pianist Junior Mance gespeeld dat nog eens overduidelijk maakte waar Cannonball naar toe ging: wat men toen 'soul jazz' noemde, muziek waarvan Horace Silver en Art Blakey tot de aartsvaders behoorden. Jazz met veel blues-trakjes en gospel. Dit is "Jubilation".

plaat 2 Cannonball Adderley: Jubilation (JuniorMance)
1/1 - 5:27 - EmArcy 6336 375

"Jubilation" - het Cannonball Adderley Quintet voor EmArcy in NYC, 4 maart 1957. Nat Adderley-cornet, Cannonball Adderley-altsaxofoon, Junior Mance-piano, Sam Jones-bas, Jimmy Cobb-drums. Dit was de eerste plaat die Cannonball maakte sinds zomer '55, het ging dus niet goed tussen hem en EmArcy. Het ging ook niet goed met het kwintet, hij ontbond het in oktober 1959 en ging zelf naar Miles Davis, waarmee diens kwintet een sextet werd.

Ruim een jaar daarvoor kon Cannonball één enkele LP maken voor Blue Note, met een All Star-kwintet. Trompettist Miles Davis kreeg permissie van Columbia, drummer Art Blakey stond bij Blue Note onder contract, voor Cannonball's bassist Sam Jones waren er geen problemen, ook niet voor pianist Hank Jones. 9 maart 1958 werd bij Rudy Van Gelder in Hackensack, NJ, de plaat 'Somethin' Else' opgenomen, genoemd naar de bijdrage van Miles Davis. Een 12-matig stuk in F dat geen blues is maar wel een heel gecompliceerd accordschema heeft. "Somethin' else".

plaat 3

Cannonball Adderley: Somethin' else (Miles Davis)
2/1 - 8:13 - Blue Note 1595

"Somethin' else" van Miles Davis. Die niet mee deed in dit stuk: "Dancing in the dark".

zelfde

Cannonball Adderley: Dancing in the dark (Dietz, Schwartz)
2/3 - 4:02 - idem

"Dancing in the dark" van Arthur Schwartz. Cannonball Adderley - altsaxofoon, Hank Jones - piano, Sam Jones - bas - geen familie - Art Blakey - drums. Voor Blue Note in Hackensack, NJ, 9 maart 1958. Alle andere stukken, ^{van de} in totaal, met Miles Davis - trompet, twee met hem waren te horen in zijn hoofdstuk, Jazzgeschiedenis 443 op 2 juli 1989: "Autumn leaves" en "One for Daddie-0". Volgende keer nog wat Cannonball, die 16e januari is de laatste zaterdag-uitzending, met ingang van 25 januari gaat ~~VPRO~~ jazz naar de maandag. Zelfde zender, zelfde tijd. Dit was Jazzgeschiedenis 617, Mdr.

Hank Jones speelt zijn solo in accoorden -
'Block-chords' - ik weet niet of dat van
Davis moest, die hield er van, en liet in
zijn kwintet Red Garland dat ~~wek~~ over.
Maar Hank Jones kan dat naar Jood
Anoten hebben - en Davis voor geweest
zijn.